

כותרת: ט"ו בשבט – היחס לטבע

הכותבת: ליאור קולודני (עורכת)

אנחנו שבים אל הטבע, אבל לא בתור עבדים ולא בתור אדונים, אף לא בתור תיירים וחוקרים, מסתכלים מרום ידענותם במה למעלה ובמה למטה, כי אם בתור שותפים אקטיביים ובתור אחים נאמנים: אנחנו באים להשתתף עם הטבע בחיים וביצירה. יותר נכון, אנחנו באים להתאחד עם הטבע בייחוד שלם, בבחינת: האדם והטבע - חד הוא. כל החומות, הגדרים והסייגים בין חיי האדם ובין חיי הטבע ייהרסו, - ים אחד גדול לאין-סוף של חיים, ים של חיי עולם, עולם מלא של יחסים חדשים, של ערכים חדשים! הן מעתה יש לנו יחס - יחס ישר, נפשי, עמוק, לכל רגב אדמה, לכל אבן ולכל סלע, לכל עשב ולכל עץ, לכל חי ולכל רמש, כמו לכל בשמים, לכל העולמות אשר במרחבי אין קץ ולכל אשר בהם, - כולנו אחים, כולנו שותפים בחיי עולם, בצער עולם, בשירת עולם, ביצירת עולם, במחשבת עולם, באמת עולם. פה יכול כל אחד להביא לידי גילוי את עצמיותו בכל שלמותה מבלי לנגוע אף כמלוא נימה בשל אחרים. פה במרחב האין-סופי הזה ימצא לו כל אחד מסלול.

אהרון דוד גורדון

והיזה, בן אדם, פֶּאֶשֶׁר תִּשׁוּב אֶל הַטֶּבַע, לא תשוב על עקביו ולא תשוב ריקם, כי אם פֶּאֶשֶׁר ישוב אֶל מקומו הראשון
 האיש אשר סבב את כל פדור הארץ, מנסה, מצרף, מלמד ועשיר, עשיר במראה עיניו ובחלף נפש, עשיר ברוח וגם
 בנכסים ממשניים רבים. כל אשר יש לו מקום בטבע ישוב עמו.

ופקחת ביום ההוא את עיניו, בן אדם, והצפת ישר לתוך עיני הטבע וראית בהן את תמונתך, וידעת, כי אל עצמך
 שבת, כי בהתעלמך מן הטבע התעלמת מעצמך. ושבת וראית, והנה מעליך, מעל ידיך ורגליך, מעל כל גוף ונפשך
 נפרכים ונושאים שברים-שברים כבדים, קשים, מעיקים, ואתה מתישר, מזדקף, גדל. וידעת, כי אלה הם שברי קלפתך,
 אשר התפוצצת בתוכה בתמהון לכבדך, כצב בתוך שריונו. ואשר לאתרוגה גדלת מתוכה. והפרת ביום ההוא, כי הכל היה
 לא לפי מדתך, וכי את הפל עליך לחדש: את מאכלך ואת משתך, את תלבשתך ואת מעונך, את אפן עבודתך ואת דרךך
 למודך - את הפל.

אהרון דוד גורדון, מתוך "האדם והטבע"

אהרון דוד גורדון

